

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoCsp/14/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2124206784
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2124206784.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudkýň: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Monika Vozárová, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47 234 466, so sídlom Kuzmányho 29, Košice, žalovaného: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., IČO: 47 234 679, so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, o zaplatenie sumy 1.800,- eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11Csp/90/2024-62 zo dňa 18. februára 2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. potvrdzuje.
II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 800,- eur, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom vo zvyšku žalobu zamietol, III. výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 488, § 489, § 52 ods. 1 až 4, § 40 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej aj „Občiansky zákonník“), § 53 ods. 1, § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 108/2024 Z. z.), § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov – v znení účinnom do 30.6.2024 (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Z. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSÚ“), s poukazom aj na procesné ust. § 290, § 232 ods. 2, 3, § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2, § 257 zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzavreli dňa 8.12.2006 zmluvu o úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 25.199,- Sk/836,45 eur, pričom zároveň poskytol žalobcovi finančné prostriedky tým, že mu poskytol kreditnú kartu, avšak k uzavretiu písomnej zmluvy o revolvingovom úvere nedošlo. V konaní vedenom pred Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp. zn. 9Csp/73/2022 si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 2.190,99 eura (po rozšírení žaloby sumy 3.538,98 eura) s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia, argumentujúc tým, že revolvingová zmluva, ktorú uzatvoril

žalobca v postavení dlžníka so žalovaným ako veriteľom zo dňa 08.12.2006 je absolútne neplatný právny úkon a pokiaľ poskytol žalobca plnenie nad rámec istiny úveru, takéto plnenie prijal žalovaný bez právneho dôvodu. Rozsudkom č. k. 9Csp/73/2022-322 zo dňa 31.10.2023 bolo žalobe čiastočne vyhovie a žalovaný bol zaviazaný zaplatiť sumu 2.190,99 eura spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne odo dňa 17.03.2018 do zaplataenia, pričom vo zvyšku súd žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku. V odôvodnení rozsudku súd o.i. uviedol, že žaloba bola podaná na súd dňa 16.03.2018, pričom v pôvodnom konaní sp. zn. 9Csp/21/2018 bola zamietnutá a po dovolacom konaní vyvolanom žalobcom bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom bola vedená pod sp. zn. 9Csp/73/2022. Z odôvodnenia rozsudku (odsek 12.) zároveň vyplýva právny záver súdu, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná pre nedodržanie zákonom vyžadovanej písomnej formy (§ 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z., § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Taktiež z odôvodnenia rozsudku (odsek 17) vyplýva, že žalobca čerpal finančné prostriedky v celkovej výške 7.348,03 eura a na úhradu poskytol žalobca celkom sumu 10.692,14 eura, a teda úver preplatil o 3.344,11 eura, pričom k úhrade istiny zo strany žalobcu došlo dňa 28.01.2015 (odsek 23). V rozsudku bolo zároveň prihliadnuté na to, že v konaní pred Okresným súdom Žiar nad Hronom sp. zn. 9Csp/72/2019 bola žalobcovi z identického zmluvného vzťahu priznaná suma 398,- eur, z čoho by vyplýval nárok žalobcu v konaní sp. zn. 9Csp/73/2022 na sumu 2.946,11 eura, avšak v rozsahu nad 2.190,99 eura bol nárok premlčaný.

4. Okresný súd konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že žalobca ako spotrebiteľ bol úspešný v predchádzajúcom spore voči žalovanému ako dodávateľovi a bolo mu priznané bezdôvodné obohatenie z titulu poskytnutia plnenia žalovanému nad rámec skutočne vyčerpaných finančných prostriedkov (istiny), na ktoré plnenie nemal žalovaný nárok pre neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere. Podľa právoplatného rozsudku z uvedeného konania, zmluva o revolvingovom úvere bola neplatná pre nedostatok formy podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže ustanovením § 4 ods. 1 ZoSÚ bola vyžadovaná písomná forma zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Porušenie práva spotrebiteľa tak súd vidí v nedodržaní písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyžadovanej ustanovením § 4 ods. 1 ZoSÚ. Za nedodržanie tejto náležitosti, resp. formy pritom zodpovedá žalovaný ako dodávateľ a poskytovateľ úveru, a teda osoba, ktorá má pri poskytovaní spotrebiteľských úverov postupovať s odbornou starostlivosťou a so znalosťou právnej úpravy. Povinnosťou poskytovateľa úveru je predložiť spotrebiteľovi na podpis takú zmluvu, ktorá bude v požadovanej forme v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorú povinnosť žalovaný preukázateľne pri poskytovaní spotrebiteľského úveru porušil. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov, a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa, ako aj inými osobitnými predpismi, a teda má predložiť spotrebiteľovi zmluvu v zákonom vyžadovanej forme. Okresný súd tiež poukázal na skutočnosť, že ust. § 4 ods. 1 ZoSÚ bolo účinné od 01.10.2001, a teda nešlo o novelizované ustanovenie. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň, novelizované znenie ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože podľa znenia § 3 ods. 5 účinného od 10.06.2013 sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. V tu prejednávanej veci možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo aj k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi ako spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda stratu finančných prostriedkov, pričom k uvedenej finančnej ujme i reálne došlo, a to v rozsahu bezdôvodného obohatenia vyčísleného v konaní Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 9Csp/73/2022 vo výške 3.344,11 eura. Okresný súd odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022 (R 48/2022). Na vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie postačuje vo všeobecnosti porušenie práva na ochranu spotrebiteľa bez potreby, aby toto konkrétne porušenie bolo deklarované vo výroku rozhodnutia. Keďže v predchádzajúcom konaní pred Okresným súdom Žiar nad Hronom súd v rozsudku č. k. 9Csp/73/2022-322 zo dňa 31.10.2023 ako predbežnú otázku uzavrel, že zmluva nemala potrebné náležitosti, a síce zachovanú písomnú formu (hoci to nevyslovil v osobitnom výroku) a zároveň priznal žalobcovi z tohto dôvodu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, je možné konštatovať, že žalobca úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde. Nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou žalovaného, že žalobca nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojim konaním porušil. Žalobca v konaní uviedol (a vyplýva to aj z predloženého rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom), že žalovaný nesplnil povinnosť písomnej

formy zmluvy o úvere, ktorá povinnosť mu vyplývala z § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Nie je pritom potrebné, aby porušenie povinnosti veriteľa bolo konštatované vo výroku rozsudku, ale postačuje, aby súd uvedené porušenie konštatoval v rámci vyriešenia predbežnej otázky (odkaz na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/138/2022-123 zo dňa 28.06.2023 a na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/31/2020 zo dňa 25.05.2022 (R 30/2023), podľa ktorého „podmienka úspešného uplatnenia práva spotrebiteľa namietať v konaní pred súdom porušenie práva alebo povinnosti (§ 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších zmien a doplnení a osobitnými predpismi), je splnená aj vtedy, keď súd v inom konaní konštatoval toto porušenie pri rozhodovaní o predbežnej otázke.“. Zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v zmysle jeho § 1 ods. 1) upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Z uvedeného je zrejmé, že veriteľ je ten, kto má povinnosť dodržať podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru a náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom je to spravidla veriteľ, ktorý predkladá dlžníkovi na podpis zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Z uvedeného dôvodu to bol žalovaný ako veriteľ, kto mal povinnosť dodržať ustanovenie § 4 ods. 1 ZoSÚ, pričom túto povinnosť jednoznačne porušil, a to bez ohľadu, či zmluva existuje alebo neexistuje, a bez ohľadu na to, či to bol žalobca, kto o poskytnutie úveru žiadal.

5. Pokiaľ sa žalovaný bránil v konaní tým, že pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie musí byť preukázané, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne (kumulatívne) ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu, uvedenej obrane nemožno priznať úspech. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa (v znení účinnom do 30.06.2024) kumuláciu nevyžaduje (právna norma neobsahuje žiadne slovné spojenie „a súčasne“, či „a zároveň“), keď aj z judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019) je zrejmé, že na vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie postačuje vo všeobecnosti porušenie práva na ochranu spotrebiteľa bez potreby, aby toto konkrétne porušenie bolo deklarované vo výroku rozhodnutia (so súdnym judikovaním konkrétneho nároku, zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, a pod.). Základným predpokladom úspešného uplatnenia práva na primerané finančné zadostučinenie je teda porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa (napr. zákona o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľských úveroch, § 52 až 54 Občianskeho zákonníka a pod.). Nie je pritom potrebné, aby tu bol úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Zároveň neplatí, že by predpokladom priznania primeraného finančného zadostučinenia bol vznik aspoň potenciálnej hrozby ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností, pričom okresný súd odkázal na už uvedené a najmä na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. V tejto súvislosti dal do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 21CoCsp/11/2023-197 zo dňa 24.04.2024, v ktorom odvolací súd v obdobnej veci uzavrel, že „žalobkyňa celkom isto už tým, že musela pristúpiť k súdnemu vymáhaniu svojej pohľadávky, utrpela určité psychické napätie a stres, ktorú skutočnosť ani nie je potrebné iným spôsobom dokazovať.“ Pokiaľ ide o poukazovanie žalovaného na dôvodovú správu k § 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, táto je pre posúdenie nároku irelevantná, pretože sa vzťahuje k zneniu zákona v čase jeho prijatia (t.j. ku dňu 01.07.2007), pričom relevantné znenie § 3 ods. 5 je účinné od 10.06.2013. Z obdobného dôvodu je na tu prejednávanú vec neaplikovateľný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013, keďže v posudzovanom prvoinštančnom konaní bolo aplikované ustanovenie § 3 ods. 5 v znení účinnom do 09.06.2013. Ak žalovaný uvádza, že okolnosti v roku 2006 nemôžu byť následne sankcionované aktuálnym zákonným rámcom a rozsahom ochrany spotrebiteľa, okresný súd uviedol, že žalovaný sa mohol vyhnúť konaniu o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia tým, že by žalobcovi na jeho predžalobnú výzvu zo dňa 13.03.2018 bezdôvodné obohatenie dobrovoľne vydal, z ktorého dôvodu by potom neprebehlo konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo predpokladom úspechu žalobcu v tomto konaní. Okresný súd konštatoval, že žalobca ako spotrebiteľ bol úspešný v predchádzajúcom spore voči žalovanému a bolo mu priznané bezdôvodné obohatenie z titulu preplatenia úveru poskytnutého zo strany žalovaného z dôvodu neplatnosti zmluvy o úvere, keď nedošlo k písomne uzatvorenej, individualizovanej dohode zmluvných strán o poskytnutí revolvingového úveru. Z uvedeného dôvodu (keďže právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon - § 40 Občianskeho zákonníka v spojení s § 4 ods. 1 ZoSÚ), je zmluva od počiatku neplatná. Porušenie práva spotrebiteľa tak vidí v nedodržaní písomnej formy zmluvy (porušenie ustanovenia § 4 ods. 1 ZoSÚ), na základe ktorej mali byť čerpané peňažné prostriedky. Za nedodržanie tejto právnej formy je pritom zodpovedný žalovaný ako dodávateľ - poskytovateľ úveru a osoba, ktorá má postupovať s odbornou starostlivosťou. Žalovaný tak

od žalobcu prijímal peňažné prostriedky na základe neplatného právneho úkonu, za ktorú neplatnosť priamo zodpovedá. Nedostatok písomnej formy zmluvy, majúci za následok jej neplatnosť ako celku, pritom predstavuje, podľa názoru okresného súdu, ešte vážnejší zásah do práv spotrebiteľa, ako absencia napr. jednej povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSÚ, keď v prípade porušenia ustanovenia § 4 ods. 1 ZoSÚ nemožno považovať za v zmluve platne obsiahnutú žiadnu z povinných náležitostí. Súd v predchádzajúcom konaní konštatoval neplatnosť nielen konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky, ale celej zmluvy o spotrebiteľskom revolvingovom úvere. Obranu žalovaného v smere, že priznané bezdôvodné obohatenie nebolo z titulu porušenia práv alebo povinností žalovaného, tak okresný súd považuje za nedôvodnú, keď je práve povinnosťou poskytovateľa úveru predložiť spotrebiteľovi na podpis zmluvu, v ktorej bude naplnené všetky atribúty jej platnosti, a ktorá bude obsahovať všetky povinné náležitosti v zmysle ZoSÚ, ktorú povinnosť žalovaný preukázateľne pri poskytovaní spotrebiteľského úveru porušil. Keďže žalobca ako spotrebiteľ bol v predchádzajúcom spore úspešný voči žalovanému, pričom jednoznačne bolo konštatované porušenie právneho predpisu na ochranu spotrebiteľa ako príčina priznania nároku na bezdôvodné obohatenie, sú splnené zákonné podmienky na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

6. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení vychádza súd z toho, že primerané finančné zadosťučinenie má plniť funkciu nielen satisfakčnú, ale aj sankčnú, aby tak dostatočne odradilo dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Zároveň má byť aj odmenou spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Na druhej strane, finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľa. Pri rozhodovaní o výške nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti jednotlivého prípadu. Okresný súd poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018, v ktorom odvolací súd uviedol, že „výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hrozacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.“ Primerané peňažné zadosťučinenie predstavuje akúsi náhradu morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, kedy spotrebiteľ musel trpieť, keďže vrátením neoprávnených zaplatených finančných prostriedkov sa všetko nezohojilo. Na posúdenie výšky finančného zadosťučinenia bude mať vplyv rozsah a intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, keď na jeho strane v súvislosti s konaním žalovaného vznikli nepriaznivé ekonomické dôsledky, vzniknuté bezdôvodné obohatenie malo negatívny dopad na ekonomickú situáciu a zabezpečovanie potrieb rodiny spotrebiteľa a nepochybne vyvolalo u spotrebiteľa stresovú situáciu, psychické vypätie, stav neistoty a obavy z budúcnosti. Pri posudzovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia je potom nevyhnutné zohľadniť intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku bezdôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a spôsobilosť tohto konania vyvolať negatívne následky v živote spotrebiteľa (viď rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoCsp/11/2022-133 zo dňa 08.06.2022). Tiež okresný súd poukázal na § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 108/2024 Z.z., ktoré ustanovenie (pre prípady týkajúce sa zmlúv uzavretých po 30.06.2024) príkladmo určuje kritéria pre stanovenie primeranosti finančného zadosťučinenia, pričom vychádza z konštantnej judikatúry. Ďalej dodal, že priznanie nároku na finančné zadosťučinenie nie je vylúčené ani vtedy, ak súd predtým zaviazal veriteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia spotrebiteľovi, pretože ide o nároky, ktoré sú na sebe nezávislé a ktoré vychádzajú z odlišných špecifických zákonných ustanovení, pričom ich kumulácia nie je ničím vylúčená. Spotrebiteľovi vzniká nárok v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nezávisle od akýchkoľvek predtým získaných plnení od veriteľa. Tým, že podmienkou nároku na finančné zadosťučinenie je predchádzajúce úspešné uplatnenie porušenia spotrebiteľských práv, zákonodarca musel rátať s tým, že spotrebiteľovi môže byť ako následok porušenia práva priznaných voči veriteľovi niekoľko plnení. Žalovaný, ktorý porušil spotrebiteľské právo, tak musí znášať riziko multiplikačného žalobného efektu (viď rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24CoCsp/11/2022-133 zo dňa 08.06.2022). Z rovnakých dôvodov nemožno uznať ako dôvodnú obranu žalovaného, že bol dostatočne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, napriek tomu, že s uzatvorením zmluvy mal náklady a v súvislosti s priznanými úrokmi z omeškania, ktoré znášal od roku 2015. Vyplatením bezdôvodného obohatenia v predchádzajúcom konaní došlo k čiastočnému naplneniu satisfakčnej funkcie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, avšak nie k naplneniu sankčnej, odradzovacej a odmeňovacej funkcie

tohto inštitútu. S prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti tu prejednávanej veci je podľa názoru okresného súdu výška finančného zadosťučinenia v sume 800,- eur primeraná dôsledkom, ktoré malo na žalobcu platenie neoprávnených súm žalovanému, ako aj intenzite zásahu do práv žalobcu spôsobeného konaním žalovaného a možno ju považovať za adekvátny nástroj satisfakcie, úlohou ktorého je vyrovnanie narušenej rovnováhy voči tomu, kto právo spotrebiteľa porušil a zároveň bude slúžiť na odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Priznaním finančného zadosťučinenia vo výške 800,- eur bude naplnený aj účel predmetného ustanovenia z hľadiska odškodnenia žalobcu z titulu jeho zadosťučinenia a zároveň bude naplnená aj jeho výchovná a odradzujúca funkcia tým, že priznanie takéhoto nároku bude na žalovaného vplývať tak, aby v budúcnosti dodržiaval zákonné ustanovenia.

7. Pri určovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia prihliadol okresný súd na skutočnosť, že žalobca musel v predchádzajúcom konaní ako spotrebiteľ aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby, žalovaný nepristúpil k zmierlivému vyriešeniu veci a vystavil spotrebiteľa neistote počas celého priebehu konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré trvalo viac ako 5 rokov, pričom výška ujmy spôsobenej žalobcovi je kvantifikovateľná výškou bezdôvodného obohatenia žalovaného v sume 3.344,11 eur (viď odsek 17. rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 9Csp/73/2022-322 zo dňa 31.10.2023), z ktorej sa žalobca domohol iba sumy 2.588,99 eura (2.190,99 + 398). Tiež okresný súd zohľadnil všetky kroky, ktoré musel žalobca podniknúť, aby úspešne uplatnil svoje právo, keď žalovaný nebol ochotný zmierlivého riešenia ani sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia, ani o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca tak bol s prihliadnutím na postoj žalovaného, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 9Csp/73/2022, a síce viac ako 5 rokov, pričom pre svoj úspech v spore musel vyvolať až dovolacie konanie. Rovnako bolo potrebné prihliadnúť na trvanie nielen súdneho konania, ale aj samotného protiprávneho stavu, a síce od 28.01.2015 (úhrada istiny zo strany žalobcu) do 14.12.2023 (právoplatnosť rozsudku vo veci vydania bezdôvodného obohatenia), t.j. viac ako 8 rokov. V tu prejednávanej veci porušenie spotrebiteľského práva zo strany žalovaného spôsobilo ujmu žalobcovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, čím žalobca stratil nemalé finančné prostriedky, a to v rozsahu bezdôvodného obohatenia 3.344,11 eura po dobu niekoľko rokov od preplatenia úveru až do vydania bezdôvodného obohatenia žalovaným žalobcovi. Zároveň však okresný súd prihliadol aj na to, že bezdôvodné obohatenie nedôvodne získané žalovaným na úkor žalobcu nepresahovalo istinu úveru a tiež, že nebolo preukázané, že by žalovaný používal agresívne obchodné praktiky ako napr. obťažovanie výstražnými listami, telefonátmi a pod., ktoré sa vyskytujú v prípade iných poskytovateľov úverov. Zároveň u žalobcu nebol tvrdý, ani preukázaný, zásadný dopad na jeho sociálnu situáciu z dôvodu preplatenia úveru, ani negatívny dopad na jeho psychické zdravie, ktoré všetky aspekty by odôvodňovali priznanie vyššej sumy finančného zadosťučinenia. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu hrozila konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní úverovej zmluvy závadne konal. Suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 800,- eur predstavuje cca 24 % z bezdôvodného obohatenia v sume 3.344,11 eura, ktorú výšku okresný súd považuje za primeranú okolnostiam danej veci, pričom nebude predstavovať neopodstatnené finančné obohacovanie sa žalobcu. Okresný súd poukazuje na aktuálnu prax slovenských súdov, kde sa výška primeraného finančného zadosťučinenia pohybuje v obdobných prípadoch väčšinou na úrovni od 10 % do 30 % z bezdôvodného obohatenia, a preto priznaných 24 % nevybočuje z rámca priznávaných finančných zadosťučinení v obdobných veciach. Dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 21CoCsp/11/2023-197 zo dňa 24.04.2024, v ktorom ako primerané považoval odvolací súd finančné zadosťučinenie predstavujúce „takmer 1/4 žalovaným získaného bezdôvodného obohatenia“. Rovnako Krajský súd v Trnave č. k. 22CoCsp/9/2023-106 zo dňa 28.02.2024 ako primeranú sumu finančného zadosťučinenia považoval sumu 800,- eur predstavujúcu cca 26 % zo sumy (3.131,39 eura), ktorú si uplatňoval žalovaný v rámci exekučného konania. Tiež odkázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/27/2021 zo dňa 31.08.2021, v ktorom „pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia odvolací súd uvádza, že ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Táto závisí od úvahy súdu. Súd ju určí podľa svojej úvahy po zhodnotení okolností konkrétneho prípadu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, napr. intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Podľa názoru odvolacieho súdu za jedinú, objektívnu a exaktnú kritérium pri určovaní výšky

sumy primeraného finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa chcel dodávateľ v základnom konaní bezdôvodne obohatiť, alebo sa v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatiť.“ Žalobu považoval za dôvodnú v rozsahu 800,- eur, vo zvyšku žalobu zamietol. S prihliadnutím na potrebu organizačného zabezpečenia vyplatenia priznanej sumy v prípade žalovaného ako právnickej osoby, určil žalovanému v súlade s § 232 ods. 3 veta druhá CSP na plnenie primeranú dlhšiu lehotu 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

8. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca síce požadoval sumu 1.800,- eur a bola mu priznaná suma 800,- eur, avšak išlo o konanie, v ktorom výška plnenia závisela od úvahy súdu. Uvedené znamená, že žalobcu treba považovať čo do základu nároku za plne úspešného, pričom výška prisúdeného nároku v danej veci závisela od úvahy súdu. Súd tu poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/66/2020-138 zo dňa 16.03.2021, v ktorom tunajší odvolací súd uzavrel, že „zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, keďže ho nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (porovnaj nálezy Ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 142/2014, II. ÚS 399/2019).“ To v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 %, o čom rozhodol vo výroku III. rozsudku. V konaní pritom nebol tvrdený a súd sám nezistil žiaden dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Záverom dodal, že základná sadzba tarifnej odmeny advokáta bude vypočítaná z výšky súdom priznaného plnenia, keďže rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu.

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný výlučne voči I. a III. výroku s návrhom na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Argumentoval tým, že rozhodnutie o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie nemožno považovať za rozhodnutie o porušení práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa z toho vyplynula len výhoda, že je povinný vrátiť iba istinu poskytnutého úveru. Žalobca dobrovoľne a vedome prijímal opakovane plnenia od žalovaného počas obdobia 7 rokov. Absolútne neopodstatneným je tvrdenie, že žalobca bol vinou žalovaného vystavený psychickej záťaži po dobu trvania celého úverového vzťahu, t.j. od jeho počiatku. Žalobca aktívne a dobrovoľne opakovane čerpal od žalovaného finančné prostriedky, a následne bol povinný v zmysle neskôr určenej neplatnosti úverovej zmluvy uhradiť minimálne jeho istinu, k čom vzhľadom na realizované platby žalobcu prišlo v priebehu roka 2015. Dobu trvania súdneho konania nemožno v žiadnom prípade pripisovať za vinu žalovanému, nakoľko žalovaný iba využíval svoje ústavné právo procesnej obrany strany sporu a jeho dĺžku zo svojej pozície nemohol nijako ovplyvniť. Žalobca bol v súdnych konaniach zastúpený advokátom, ktorý žalobcu odbremenil od aktívnej účasti na pojednávaníach, najmä od psychickej záťaže s tým spojenej. Ak by malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, výklad právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nie je správne aplikovaný (poukaz na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018). Pokiaľ aj súd v predchádzajúcom rozsudku vyhodnotil úverovú zmluvu za neplatnú, žalobcovi mohla potenciálne vzniknúť len ujma za zaplatené úroky (na ktoré sa však pri podpise úverovej zmluvy žalobca slobodne a vážne zaviazal). Táto „ujma“ mu už bola nahradená plnením na základe rozsudku v konaní vedenom pod sp. zn. 9Csp/73/2022, vrátane úhrady úrokov z omeškania. Iná ujma žalobcovi nevznikla, žalobca ju v žalobe neuviedol, ani inak nešpecifikoval. Je preto nedôvodné a neadekvátne zamieňať inštitút bezdôvodného obohatenia s inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia. Účelom a zmyslom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Primerané finančné zadosťučinenie nemôže ani v zmysle vyššie citovaných rozhodnutí slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľov. V princípe by to znamenalo, že žalovaný by bol postihnutý dvakrát - vydaním bezdôvodného obohatenia (vrátane úrokov z omeškania) a priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem. Žalobca s celým procesom ako klient vedome a dobrovoľne súhlasil podpisom úverovej zmluvy a tiež realizovaním pravidelných čerpaní. Následne je pre žalovaného nepochopiteľné, aby výhodu v rýchlom a priebežnom získavaní finančných prostriedkov,

ktorú mu žalovaný poskytol pretočil na „ujmu“, resp. „hrozbu ujmy“, za ktorú požaduje primerané finančné zadostučinenie. Žalovanému nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhodnotia úverovú zmluvu za neplatnú, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky (s ktorými na základe podpísanej úverovej zmluvy počítal), ale len samotnú istinu poskytnutého úveru. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky, v prípade vyhodnotenia úverovej zmluvy za neplatnú. V konaní je nevyhnutným skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku. Žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadostučinenia v hodnote 1.800,- eur (okresným súdom priznanej 800,- eur) a podobne, ktoré sú nevyhnutné na priznanie žalovanej sumy. Účelom priznania primeraného finančného zadostučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odrazenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Vyplatenie priznanej sumy vo výške 800,- eur považuje za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarcia primeraným finančným zadostučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobcu požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluvy. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadostučinenia. K primeranosti výšky priznaného finančného zadostučinenia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/36/2020, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/33/2021. K spôsobu výpočtu primeranosti priznanej výšky primeraného finančného zadostučinenia sa vyjadroval aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 43CoCsp/8/2022.

10. Žalobca odvolanie nepodal k odvolaniu žalovaného uviedol, že právo na priznanie primeraného finančného zadostučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorými sú: 1. žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa. Splnenie tejto podmienky bolo preukázané aj v rámci pôvodného konania vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom sp. zn. 9Csp/73/2022, a taktiež v rámci súčasného konania vedeného na okresnom súde. 2. zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný v odvolaní napáda, že zákon o ochrane spotrebiteľa vyžaduje kumulatívne porušenie zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj osobitných predpisov, pričom podľa jeho názoru uvedené nebolo naplnené a žalobca neuviedol, akým spôsobom mali byť porušené spotrebiteľove práva. K tejto argumentácii žalovaného uvádzame, že žalobca už v podanej žalobe celkom jasne vymedzil, že žalovaný porušil § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keď zmluva o úvere nebola uzatvorená v písomnej forme vyžadovanej zákonom. K žalovaným údajným vyžadovaniam kumulatívneho porušenia sa vyjadril aj okresný súd v odseku 27 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Tvrdenie žalovaného, že „predmetom konania vedeného pod sp. zn. 9Csp/73/2022 bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia“ nemôže obstať, a to z dôvodu, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo z dôvodu neplatnosti zmluvy o úvere v dôsledku nedodržania jej písomnej formy. Tvrdenie, že v pôvodnom konaní bolo výlučným predmetom konania bezdôvodné obohatenie je taktiež zavádzajúce, na základe toho, že posúdenie neplatnosti úverovej zmluvy, na základe ktorej došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, je výlučne v kompetencii súdu, a preto predmetom pôvodného konania bolo aj vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na to, že pri predmetnej zmluve veriteľ porušil povinnosti, ktoré mu ukladá zákon, došlo zo strany súdu k záveru o neplatnosti zmluvy o úvere. Žalobca plnil žalovanému, aj to, na čo nemal právny nárok súd zaviazal veriteľa k vydaniu bezdôvodného obohatenia spotrebiteľovi. Je nutné konštatovať, že na strane žalovaného došlo k porušeniu jeho povinnosti, ktoré vyžaduje zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov konkrétne v ustanovení § 4 ods. 1. 3. spotrebiteľ musel porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde, splnenie tejto podmienky vyplýva z toho, že súd v pôvodnom konaní právoplatne vyhovel žalobe žalobcu konštatujúc porušenie jeho práv veriteľom. Žalobca teda aktívne konal, keď sa za účelom obrany svojich práv obrátil na súd, a ten mu poskytol súdnu ochranu, a nebyť tejto ochrany, by sa žalovaný obohacoval na úkor žalobcu naďalej. V prejednávanej veci je potrebné poukázať na to, že žalobca bol v konaní veľmi aktívny, pretože musel využiť až mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), pričom až Najvyšší súd Slovenskej republiky mu poskytol súdnu ochranu a vec vrátil na ďalšie konanie. Tvrdenia žalovaného, že spotrebiteľove

práva neboli porušené predmetnou zmluvou sú v priamom rozpore so závermi súdov v rozhodnutiach v pôvodnom konaní pod sp. zn. 9Csp/73/2022, ako aj rozhodnutia okresného súdu. 4. právo na primerané finančné zadosťučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Za porušenie práv spotrebiteľa nesie zodpovednosť veriteľ, teda v tomto prípade žalovaný, ktorý sa tohto porušenia v kontraktáčnom procese ako aj po ňom opakovane dopúšťal (poukaz na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/56/2019). Žalobca už v podanej žalobe a ďalších podaniach celkom logicky a odôvodnene uviedol od čoho odvodzuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia, a to aj s prihliadnutím na to, že žalovaný nepostupoval v súlade so zákonom a s jeho povinnosťou postupovať vo vzťahu k spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou, informovať spotrebiteľa o podstatných podmienkach zmluvy, vyvarovať sa použitiu nekalých praktík a neprijateľných zmluvných podmienok a pod., čo žalovaný vo vzťahu k žalobcovi neaplikoval a na úkor žalobcu sa bezdôvodne obohatil vo výške minimálne 3.344,11 eur, čím výrazným spôsobom zasiahol do majetkovej stability žalobcu. Žalovaný porušil práva spotrebiteľa, a tým aj ustanovenia na ochranu spotrebiteľa a žalobca bol pri uplatňovaní svojich práv na súde úspešný. Žalobca ako spotrebiteľ utrpel ujmu v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou nezákonným postupom veriteľa, ktorý mu predložil zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rozpore so zákonom, zneužíval svoje silnejšie postavenie, čím výrazne narušil ekonomickú a majetkovú stabilitu žalobcu a jeho rodiny. Žalobca bol nútený sa s ochranou svojich práv obrátiť na príslušný súd za účelom poskytnutia súdnej ochrany. Okrem uvedeného tiež žalobca odmieta tvrdenia žalovaného o tom, že právne zastúpenie ho malo odbremeniť od psychickej záťaže zo súdnych konaní. Právne zastúpenie žalobcu nemalo žiaden význam z pohľadu konečného výsledku konania a v prípade neúspechu zo znášania úhrady trov právneho zastúpenia úspešnej strane. Je tiež potrebné poukázať na to, že neúspech v konaní žalobcovi reálne hrozil, keď bol úspešný až v rámci dovolacieho konania. Primeranosť finančného zadosťučinenia a posúdenie jej výšky je dané práve do kompetencie súdu, kde v obdobných konaniach príslušné súdy priznávali spotrebiteľom ďaleko vyššiu hodnotu primeraného finančného zadosťučinenia, v niektorých prípadoch dokonca totožnú s výškou napríklad získaného bezdôvodného obohatenia na úkor spotrebiteľa (teda 100 %) alebo s výškou sumy priznanej rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol zrušený alebo výškou sumy zrážanej na podklade neprijateľnej dohody o zrážkach zo mzdy (poukaz na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/104/2017, 7Co/23/2017, 19Co/30/2018 a 21Co/31/2018). Výška priznanej sumy je tak podporená aj rozhodovacou praxou v otázke primeranosti finančného zadosťučinenia. K porušeniu práv spotrebiteľa došlo žalovaným, nie žalobcom. Ak by tomu tak nebolo pôvodné ani súčasné konanie by nevzniklo. Pred začatím tohto konania a aj pôvodného konania bola žalovanému adresovaná predžalobná výzva, ktorej vyhovením by nedošlo k vzniku súdneho konania. V každom štádiu pôvodného súdneho konania mohlo dôjsť k uzavretiu mimosúdnej dohody, čím by nedošlo k splneniu podmienky „úspešného uplatnenia nároku na súde“ potrebnej na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie (poukaz na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoCsp/15/2023, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoCsp/67/2021, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/40/2021). Žalovaný uvádza, že „Iná ujma žalobcovi nevznikla, žalobca ju v žalobe neuviedol, ani inak nešpecifikoval.“ Žalovaný sa snaží navodiť dojem, že spotrebiteľovi patrí primerané finančné zadosťučinenie, v prípade ak mu bola spôsobená ujma. Zákon však so vznikom nároku na primerané finančné zadosťučinenie nespája vznik alebo preukazovanie ujmy, ako tomu bolo v minulosti (v znení účinnom a platnom do 10.06.2013). Tvrdenia žalovaného, ktorými spája nárok na primerané finančné zadosťučinenie so vznikom a preukazovaním ujmy je preto potrebné považovať za bezpredmetné. Žalovaný sa snaží navodiť dojem, že spotrebiteľ bol zvýhodnený tým, že musel zaplatiť len istinu úveru. Tieto tvrdenia žalovaného nemôžu obstáť, pretože to bol práve žalovaný ako veriteľ, ktorý sa dopustil porušenia ustanovení zákona, z čoho nevyplýva pre spotrebiteľa žiadna výhoda. Práve naopak, spotrebiteľ bol ukrátený na svojich právach, ktoré mu vyplývajú z právnych predpisov, a veriteľ je povinný ich dodržiavať. Rozhodnutie v pôvodnom konaní, ktorým bol žalovaný zaviazaný k vydaniu bezdôvodného obohatenia spotrebiteľovi, preto v žiadnom prípade nemožno považovať ako výhodu pre spotrebiteľa. Spotrebiteľ bol nútený hájiť svoje práva v rámci súdneho konania, ktoré mu spôsobovalo dlhodobý a neustály stres, a úspech v súdnom konaní pre neho nebol zaručený. Okrem súdneho konania boli žalobcovi vykonávané zrážky zo mzdy, čím bolo zasiahnuté do jeho majetkovej sféry, a to aj napriek tomu, že na tieto zrážky žalovaný nemal právny nárok. Pomyselný „výhodný“ úver, ktorý žalovaný v podanom odvolaní spomína, bol výhodný jedine a výlučne pre veriteľa samotného. Tvrdenia žalovaného o „výhodách“ plynúcich z jeho porušenia zákona, a tým plynúce poškodenie žalovaného sú teda zavádzajúce a neodôvodnené. Žalobca nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že podanou žalobou sa domáha duplicitného vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko účelom § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ochrane spotrebiteľa je odradiť podnikateľov od porušovania práv spotrebiteľa (preventívna funkcia), ako aj potrestať za

už dokonané porušenie spotrebiteľských práv (sankčná funkcia). V pôvodnom konaní súd deklaroval porušenie spotrebiteľovho práva veriteľom v merite veci rozhodli o jeho ochrane spôsobom vyplývajúcim z právnych noriem, najmä z príslušných ustanovení zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Predmetné rozhodnutie bolo nájdením práva - uvedením (spotrebiteľského) vzťahu do právneho súladu. Odôvodnenie uvedeného súdneho rozhodnutia v plnom rozsahu podporuje argumentáciu žalobcu, nakoľko deklaruje, že veriteľ nerešpektoval právnu úpravu o ochrane spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, nepostupoval s odbornou starostlivosťou a pod. Tieto dva inštitúty sú oddelené a samostatné a nemožno ich zlučovať. Primeraným finančným zadosťučinením dochádza k dovŕšeniu ochrany spotrebiteľa (poukaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017. Predmetom pôvodného konania bolo konanie o bezdôvodnom obohatení, ale z dôvodu, že žalovaný sa svojim postupom v zmluvných vzťahoch dopustil porušenia ustanovení právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa, ktoré sú špecifikované aj vyššie v tomto vyjadrení ako aj v predošlých písomných podaniach žalobcu. Zákon takéto porušenie sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru, čo súd v predmetných rozhodnutiach konštatoval. V pôvodnom konaní tieto skutočnosti boli preskúmané súdom, ktorý rozhodol v prospech spotrebiteľa a poskytol mu tak ochranu pred postupom žalovaného. V preskúmanom konaní si žalobca uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Tieto inštitúty nie je možné stotožňovať, nakoľko vydanie bezdôvodného obohatenia predstavovalo sankciu za žalovaného porušovanie právnych noriem. Žalobca ako spotrebiteľ je v právnych vzťahoch slabšou stranou, a preto mu zákon poskytuje vyššiu formu ochrany, ktorú predstavuje aj inštitút primeraného finančného zadosťučinenia. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa treba chápať ako satisfakciu spotrebiteľovi za to, že vstúpil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejšou stranou, ktorou je dodávateľ, a tým priniesol prospech aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite (poukaz na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/1/2025, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/40/2021, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoCsp/5/2021, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/177/2018).

11. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného a uviedol, že žalobca neuviedol žiadne relevantné skutočnosti a dôkazy, ktoré by preukazovali nielen náležité odôvodnenie právneho základu uplatňovaného nároku, ale najmä jeho výšku. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 9Csp/73/2022 je úverová zmluva z roku 2006, ktorá nemohla v žiadnom prípade reflektovať tak aktuálnu judikatúru, ako aj legislatívny rámec. V prejednávanom prípade teda jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobcovi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný výlučne on sám a nie žalobca ako klient. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na rozsiahlu judikatúru, kedy súdy uplatniac voľnú úvahu pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia priznávajú sumy vo výške 100,- eur, resp. vo výške nepresahujúcej 300,- eur (poukaz na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17CoCsp/32/2020, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/60/2022). Žalobca doposiaľ neuviedol žiadne racionálne okolnosti, v zmysle ktorých by mu malo prináležať finančné zadosťučinenie vo výške požadovaných 1.800,- eur (priznaných 800,- eur). Na porovnanie k odôvodnenosti sumy, ktorú žalobca považuje za primeranú, poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23CoCsp/7/2022, ktorým súd priznal výšku primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 50,- eur, rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/112/2022, ktorým súd priznal výšku primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100,- eur, rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 9Csp/116/2022, ktorým súd priznal výšku primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100,- eur, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/144/2019, ktorým súd priznal výšku primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200,- eur. K otázke primeranosti výšky žalovaného primeraného finančného zadosťučinenia sa vyjadril aj Krajský súd v Prešove v uznesení zo dňa 13.05.2021 v konaní sp. zn. 9CoCsp/12/2021, uznesení zo dňa 26.08.2021 v konaní sp. zn. 17CoCsp/22/2021, Okresný súd Prešov v rozsudku zo dňa 13.10.2021 sp. zn. 7Csp/35/2021, Krajský súd v Žiline v rozsudku zo dňa 27.09.2023 sp. zn. 7CoCsp/21/2023 (priznal 100,- eur). K obdobnému záveru smeruje aj najnovšia judikatúra tak okresných ako aj krajských súdov, ktorá sa svojím prístupom snaží eliminovať zneužívanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia a rozsah priznaného finančného zadosťučinenia považuje za dostačujúci v rozmedzí 50-100 eur.

12. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného a uviedol, že žalovaný sa snaží navodiť dojem, že okresným súdom priznaná suma finančného zadosťučinenia nie je primeraná, pričom poukazuje na pár rozhodnutí súdov, v ktorých súdy priznali finančné zadosťučinenie vo výške 100,- eur. Uvedené žalobca nepovažuje za primerané a to vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu. Žalovaným uvedené rozhodnutia nepredstavujú rozhodovaciu prax súdov v konaniach o primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko samotný vo veci konajúci okresný súd vychádzal pri určení primeranosti výšky finančného zadosťučinenia z rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (Krajského súdu v Trnave). Priznaná suma je tak v súlade s rozhodovacou praxou súdov a okresný súd jej výšku aj dostatočne odôvodnil, a to s ohľadom na konkrétne okolnosti prejednávaneho prípadu. Suma priznaná okresným súdom tak predstavuje 24 % z bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu ako spotrebiteľa. V prejednanom prípade je tak dôležité okrem iného zohľadniť najmä výšku bezdôvodného obohatenia, o ktorú sa na úkor žalobcu obohatil žalovaný, pričom táto dosahovala sumu vo výške 3.344,11 eur a časť z tejto sumy bola premlčaná, pričom tejto sumy sa žalobca už nedomohol. Rovnako tak dobu trvania protiprávneho stavu, ktorý trval dlhých 17 rokov. Tento trval od roku 2006 (rok uzatvorenia zmluvy) až do právoplatného rozhodnutia súdov vydaných v pôvodnom konaní, v ktorých súd konštatoval porušenia práva spotrebiteľa a právny vzťah bol daný do súladu, a to do roku 2023. Rozporuje tvrdenia žalovaného, že suma 100,- eur by mala byť primeraná. Nie je možné pri tak hrubom porušení práv spotrebiteľa a povinností veriteľa stotožniť sa s týmto názorom, pričom uvedené by nenaplnilo účel primeraného finančného zadosťučinenia.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase ich podaní prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto postupom podľa § 387 CSP rozsudok v napadnutom rozsahu (I. a III. výrok) ako vecne správny potvrdil.

14. Výrok II. (zamietnutie žaloby v sume 1.000,- eur) nebol napadnutý odvolaním strán, preto nadobudol právoplatnosť.

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, ak I. výrokom (čiastočne) vyhovel žalobe v sume 800,- eur, vrátane závislého III. výroku o trovách konania. Nebolo sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený spotrebiteľskou zmluvou, a preto sa spravuje aj príslušnými normami o ochrane spotrebiteľa.

16. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť v napadnutom rozsahu a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi, ktorý vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové podstatné skutkové či právne argumenty než tie, ktoré uviedol už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi primerane vysporiadal.

17. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením v plnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

18. Prioritne odvolací súd konštatuje, že žalovaný v podanom odvolaní nenamieta žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa prvoinštančný súd nebol riadne vysporiadal v napadnutom rozsudku.

19. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery, pričom označený odvolací dôvod s ohľadom na nižšie uvedené nebol naplnený.

20. Podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

21. Zákon o ochrane spotrebiteľa v citovanom ustanovení v odseku 20 priamo zakotvuje, že ten spotrebiteľ, ktorý bol na súde úspešný voči dodávateľovi za porušenie jeho práv alebo povinností, má nárok na primerané finančné zadostučinenie.

22. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, treba do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon vzhľadom na čl. 2 ods. 2 C. s. p. je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie (pozri R 71/2018).

23. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom,

ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ Na označené rozhodnutie odkazuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022 (R 48/2022), ako na ustálenú súdnu prax, od ktorej odklon je potrebné vysvetliť.

24. Tiež odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/31/2020 zo dňa 25.5.2022 (R 30/2023), podľa ktorého „Podmienka úspešného uplatnenia práva spotrebiteľa namietat' v konaní pred súdom porušenie práva alebo povinnosti (§ 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších zmien a doplnení a osobitnými predpismi), je splnená aj vtedy, keď súd v inom konaní konštatoval toto porušenie pri rozhodovaní o predbežnej otázke“.

25. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 9Csp/73/2022-322 zo dňa 31.10.2023 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.190,99 eura spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne odo dňa 17.03.2018 do zaplatenia (vo zvyšku súd žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku). Z odôvodnenia rozsudku (odsek 12.) zároveň vyplýva právny záver súdu, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná pre nedodržanie zákonom vyžadovanej písomnej formy (§ 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z., § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z uvedeného je jednoznačné, že žalobca si voči žalovanému úspešne (aj právoplatne dňa 14.12.2023) uplatnil porušenie povinnosti žalovaným stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jeho odsekov 19, 20, 22, 31, 32 je zrejmé, že práve priznanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v dôsledku neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy (nedodržanie písomnej formy), je základom pre priznanie aj práva na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobca preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Súd prvej inštancie správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.

26. Žalovaný argumentoval, že predmetom konania vedeného sp. zn. 9Csp/73/2022 bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom ďalšou podmienkou, ktorú je potrebné v zmysle zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 splniť je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (t.j. zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa) a osobitnými predpismi. Okrem toho nestačí len samotné porušenie zákona č. 250/2007 Z. z., ale súčasne aj porušenie práv alebo povinností ustanovených inými predpismi. Rozhodnutie o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie nemožno považovať za rozhodnutie o porušení práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa z toho vyplynula len výhoda, že je povinný vrátiť iba istinu poskytnutého úveru.

27. K námietke v odseku 26 odvolací súd poukazuje na správny záver okresného súdu v odseku 27 odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožnil a na odôvodnenie v tejto časti odkazuje.

28. V zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nepostačuje, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Primerané finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť neprimeranému finančnému

obohacovaní sa spotrebiteľov. V princípe by to znamenalo, že žalovaný by bol postihnutý dvakrát - vydaním bezdôvodného obohatenia (vrátane úrokov z omeškania) a priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem. Žalobca s celým procesom ako klient vedome a dobrovoľne súhlasil podpisom úverovej zmluvy a tiež realizovaním pravidelných čerpaní. Následne je pre žalovaného nepochopiteľné, aby výhodu v rýchlom a priebežnom získavaní finančných prostriedkov, ktorú mu žalovaný poskytol pretočil na „ujmu“, resp. „hrozbu ujmy“, za ktorú požaduje primerané finančné zadosťučinenie. Žalovanému preto nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhodnotia úverovú zmluvu za neplatnú, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky (s ktorými na základe podpísanej úverovej zmluvy počítal), ale len samotnú istinu poskytnutého úveru.

29. Odvolací súd konštatuje, že žalobca bol ako spotrebiteľ úspešný v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom sp. zn. 9Csp/73/2022, v ktorom bolo konštatované porušenie právneho predpisu na ochranu spotrebiteľa ako príčina priznania nároku na bezdôvodné obohatenie, a teda ako už uzavrel aj prvoinštančný súd sú splnené podmienky na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie. K námietke v odseku 28 odvolací súd poukazuje aj na záver okresného súdu v odseku 27 odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje, keď má za to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a nárok na primerané finančné zadosťučinenie sú na sebe nezávislé, vyplývajúce z odlišných zákonných ustanovení a ich kumulácia nie je ničím vylúčená.

30. Pokiaľ odvolateľ zdôrazňuje, že žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, naopak získal výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, treba zdôrazniť správny záver súdu prvej inštancie, že z citovaného zákonného ustanovenia nevyplýva, že poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi musí byť spôsobilé alebo musí vyvolať škodu či ujmu na strane spotrebiteľa, takúto podmienku zákon nestanovuje (záver NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). V danom prípade ale porušenie spotrebiteľského práva žalovaným, priamo spôsobilo ujmu žalobcovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda v strate finančných prostriedkov v nemalej výške v rozsahu priznaného bezdôvodného obohatenia 3.344,11 eur (viď rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 9Csp/73/2022-322 zo dňa 31.10.2023, z ktorej sa žalobca domohol sumy 2.588,99 eur /2.190,99 + 398/) po dobu niekoľko rokov až do vydania bezdôvodného obohatenia žalovaným žalobcovi.

31. Keďže, ako už bolo uvedené vyššie, aplikované ustanovenie nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nebolo ani potrebné, aby sa žalobca vyjadroval aká ujma mu vznikla, ako to nesprávne namieta odvolateľ.

32. Odvolateľ namietal, že žalobca si bol vedomý podmienok poskytnutého úveru a s celým procesom dobrovoľne súhlasil podpisom úverovej zmluvy, prvoinštančný súd správne v odseku 31 preskúmaného rozsudku uviedol, že bolo zákonnou povinnosťou žalovaného predložiť spotrebiteľovi na podpis zmluvu v súlade s právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa, čo žalovaný preukázateľne porušil pri poskytovaní spotrebiteľského úveru vychádzajúc z právoplatného rozsudku, zaväzujúceho žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie.

33. S poukazom na znenie cit. ust. § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vo vzťahu k výške tohto peňažného zadosťučinenia zákon nestanovuje žiadne špeciálne podmienky okrem toho, že musí byť primerané. Primerané peňažné zadosťučinenie predstavuje akúsi náhradu morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, kedy spotrebiteľ musel trpieť, keďže vrátením neoprávnene zaplatených finančných prostriedkov sa všetko nezohojilo. Primeranosť je nevyhnutné odôvodniť čo do základu a výšky a voľná úvaha súdu v tomto smere musí byť preskúmateľná. Na posúdenie výšky finančného zadosťučinenia bude mať vplyv rozsah a intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, keď na jeho strane v súvislosti s konaním žalovaného vznikli nepriaznivé ekonomické dôsledky, vzniknuté bezdôvodné obohatenie malo negatívny dopad na ekonomickú situáciu a zabezpečovanie potrieb rodiny spotrebiteľa a nepochybne vyvolalo u spotrebiteľa stresovú situáciu, psychické vypätie, stav neistoty a obavy z budúcnosti. Odvolací súd je toho názoru, že pri posudzovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia je potom nevyhnutné zohľadniť intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku bezdôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a spôsobilosť tohto konania vyvolať negatívne následky v živote spotrebiteľa.

34. K otázke výšky finančného zadosťučinenia, ktorá je na úvahe súdu, odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie preskúmaného rozsudku, najmä v jeho odsekoch 38, 39, 41,

s ktorým odôvodnením výšky priznaného zadosťučinenia sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. Prvoinštančný súd správne vzal do úvahy všetky funkcie primeraného zadosťučinenia a vychádzajúc zo skutkových okolností daného prípadu, správne ustálil, že suma 800,- eur je primeraná dôsledkom, ktoré malo na žalobcu platenie neoprávnených súm žalovanému, ako aj intenzite zásahu do práv žalobcu spôsobeného konaním žalovaného. Priznaním finančného zadosťučinenia vo výške 800,- eur bude podľa názoru súdu naplnený aj účel predmetného ustanovenia z hľadiska odškodnenia žalobcu z titulu jeho zadosťučinenia a zároveň bude naplnená aj jeho výchovná a odradzujúca funkcia tým, že priznanie takéhoto nároku bude na žalovaného vplývať tak, aby v budúcnosti dodržiaval zákonné ustanovenia. Okresný súd správne prihliadol na výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného 3.344,11 eur, ako i na dĺžku trvania závadného stavu (viac ako 8 rokov), keď priznaná suma 800,- eur predstavuje cca 24 % z bezdôvodného obohatenia. Porušenie povinností žalovaného veriteľa malo za následok obmedzenie komfortu žalobcu vo viacerých oblastiach života, keď žalobca bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, keď žalovaný spochybňoval dôvodnosť žaloby, pričom pre úspech žalobcu inicioval až dovolacie konanie (spor trval 5 rokov). K uvedenému odvolací súd dopĺňa, že ujma žalobcu spočívala v nezákonnom preplatení úveru, teda v strate finančných prostriedkov vo výške 3.344,11 eur, pričom obmedzenie žalobcu neoprávnenými platbami v prospech žalovaného dlhodobo vznikalo (viac ako 8 rokov). Po zhodnotení všetkých relevantných okolností, dospel odvolací súd k záveru, že prvoinštančným súdom priznané finančné zadosťučinenie vo výške cca 24 % z bezdôvodného obohatenia je primerané a nevybočuje z rámca priznaných finančných zadosťučinení v obdobných veciach rozhodnutých v obvode odvolacieho súdu, na ktoré aj okresný súd odkázal v odseku 42 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Zároveň odvolací súd poukazuje na rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 21CoCsp/21/2023 zo dňa 22.1.2025, v ktorom bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 700,- eur pri bezdôvodnom obohatení 2.801,77 eur, sp. zn. 10CoCsp/15/2021 zo dňa 26.5.2021, v ktorom bolo priznané finančné zadosťučinenie 190,- eur pri bezdôvodnom obohatení 763,43 eur.

35. Pokiaľ ide o rozhodnutia všeobecných súdov, či už súdov prvej inštancie alebo odvolacím súdom z iného obvodu, než Krajského súdu v Trnave, na ktoré žalovaný v odvolaní poukázal, odvolací súd konštatuje, že nie je viazaný rozhodnutiami v iných sporoch, ktoré boli prejednávané vždy za špecifických okolností. Súd vždy v každej veci rozhoduje samostatne a úvahu o výške finančného zadosťučinenia aplikuje nanovo podľa toho, aké okolnosti vyplývajú zo spisu a akú výšku zadosťučinenia považuje v danom prípade za spravodlivú. Pričom žalovaný neodkázal na žiadne rozhodnutie, ktoré by spadalo pod definíciu upravenú v R 71/2018 (označenú v odseku 22).

36. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 CSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

37. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, v spojení s odôvodnením rozsudku prvoinštančným súdom, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. výroku ako aj v (závislom) III. výroku o náhrade trov konania, ako vo výrokoch vecne správny, s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

38. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

39. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

40. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keď nezistil dôvody pre aplikáciu § 257 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník § 262 ods. 2 CSP).

42. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).